

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นักการศึกษาในปัจจุบันนี้เชื่อกันว่า การศึกษาที่จะให้ผลดีต่อการเรียนรู้้นั้นนอกจากจะช่วยเสริมสร้างความรู้ ความคิด ความชำนาญให้กับผู้เรียนแล้ว ยังจะต้องเป็นการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง รู้จักชีวิต และรู้จักสังคมที่ตนอยู่ ความมุ่งหมายของการศึกษาจึงเน้นที่ความรู้ด้านวิชาการ การฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในสังคม ดังจะเห็นได้ว่าแนวโน้มของการมัธยมศึกษาในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตที่ผ่านมาด้วยปัจจัย 3 ประการด้วยกันคือ ประการที่หนึ่ง ความเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ประการที่สอง ความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ๆ และประการที่สาม อัตราการเพิ่มของประชากรที่สูงขึ้นกว่าเดิม ด้วยปัจจัยทั้งสามประการนี้มีผลทำให้ต้องปรับปรุงระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีต่างๆที่เปลี่ยนแปลงไป และมีการจัดการศึกษาที่เพียงพอ เพื่อสนองความต้องการของสังคม

ยิ่งความเจริญและเทคโนโลยีต่างๆเปลี่ยนแปลงไปมากเท่าใด การเรียนการสอนก็ยิ่งมีความสำคัญมากเท่านั้น โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาไทย เพราะภาษานี้ก็คือวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดกันในระหว่างกลุ่มคน ดังที่เปลื้อง ณ นคร (2529 : 220) กล่าวไว้ในเรื่องระดับภาษาว่า "ภาษาในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมย่อมมีการสะสม และตกลงยอมรับกันในสังคมหนึ่งๆ และมีการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง เพื่อให้ภาษามีใช้สืบเนื่องกันในสังคมต่อไป" ในการสอนภาษาไทยครูผู้สอนจึงควรหาทางปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและน่าสนใจอยู่เสมอ เพราะครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมให้แก่นักเรียน การจัดการเรียนการสอนจึงควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากที่สุด โดยจัดกิจกรรมเพื่อเร้าความสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะเรียน ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาประเภททักษะ การเรียนการสอนภาษาไทยจึงเน้นภาคปฏิบัติมากกว่าภาควิชาการ เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เกิด

ความเบื่อน่าย การจกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนนั้นไม่ใช่เรื่องยากถ้าผู้สอนรู้จักใช้กลวิธีและเทคนิคต่าง ๆ เพื่อจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรที่วางไว้ ซึ่งในจุดประสงค์ข้อหนึ่งของหลักสูตรวิชาภาษาไทยคือให้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นเครื่องมือสื่อสารของประชาชาติ และเป็นปัจจัยที่ช่วยทะนุบำรุงความสามัคคีของประชาชาติ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ความสำคัญของภาษาย่อมมีมาก ดังที่ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และ ประภาศรี สีหอำไพ (2520 : 1) กล่าวไว้ว่า "ภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสดงความเป็นชาติและเป็นเครื่องมือติดต่อกสื่อสารระหว่างคนไทยด้วยกัน"

ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารทำความเข้าใจกันระหว่างคนในสังคม เพื่อจะได้มีความเข้าใจตรงกันในการติดต่อการงาน และธุรกิจส่วนตัว ความสามารถทางการใช้ภาษาจึงเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่ผู้หวังความสำเร็จส่วนตัวและการงานจะต้องมี สุจริต เพียรชอบ และส่ายใจ อินทรมัพรธ (2523 : 2-3) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไว้ว่า "ความสำคัญของภาษาไทยอีกประการหนึ่งนั้น คือช่วยให้ผู้มีความสามารถทางภาษาประสบความสำเร็จในชีวิต หรือในการดำเนินกิจการต่างๆ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงเมื่อเกิดความฉิตรีเริ่มใหม่ๆ เกิดขึ้นแล้ว สามารถใช้ภาษาไทยพูดหรือเขียนแสดงความคิดนั้นๆ ออกมาได้"

ในการสอนภาษาไทย การเน้นทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่มีการสื่อความหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งต่างกับในสมัยโบราณที่มนุษย์สื่อความหมายกันด้วยภาษาพูด ไม่ได้บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร จึงทำให้วรรณกรรมต่างๆ ที่เล่าต่อ ๆ กันมามีเค้าเรื่องแตกต่างไปจากเรื่องเดิม บางเรื่องก็สูญหายไป ต่อเมื่อโลกเจริญขึ้นจึงเกิดมีภาษาเขียนช่วยให้มนุษย์สามารถบันทึก เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้ทราบ การทำความเข้าใจกันด้วยภาษาเขียนนั้นมีกฎเกณฑ์มากและยังต้องเขียนภาษาให้ถูกต้อง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เขียนได้ตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ ดังนั้นการสอนภาษาไทยจึงประสบปัญหาในการสอนเขียนมากมาย ทั้งกับตัวผู้เรียนและตัวผู้สอนเอง ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนมาก ผู้ใช้ภาษาเขียนต้องมีความสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน สามารถใช้ถ้อยคำสำนวนให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างเด่นชัด

และพยายามขจัดข้อบกพร่องต่างๆในการใช้ภาษาอยู่เสมอ เช่นเดียวกับที่ศรีวิไล ทอจจันทร์ (2529 : 202-203) กล่าวถึงทักษะในการเขียนไว้ว่า

... ต้องรู้จักแสดงความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามที่ตนประสงค์ ให้สามารถเขียนตัวสะกดได้ถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนให้อ่านง่าย ชัดเจน เรียบร้อย รวดเร็ว รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง รู้จักลำดับความคิดและ แสดงความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อ่านเข้าใจแจ่มแจ้ง

การเขียน เป็นระบบการสื่อสารและบันทึกถ่ายทอดภาษา เพื่อแสดงความรู้ ความคิด โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่างๆเป็นสัญลักษณ์ ประสิทธิภาพของการเขียน จึงอยู่ที่ความสามารถทางความคิด และการใช้ภาษาของผู้เขียนเอง การที่ผู้เขียนจะสามารถ ใช้ภาษาสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดีเพียงใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยประการหนึ่งคือ ผู้เขียนได้ ฝึกฝนการ เขียนมามากน้อยเพียงใด ทักษะการเขียนนั้น นอกจากจะต้องอาศัยการฝึกฝนแล้ว ยังเป็นทักษะที่ต้องอาศัยพื้นฐานจากทักษะอื่นด้วย เจ.บี. ฮีตัน (J.B. Heaton , 1975 : 138) กล่าวไว้ว่า "ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานทักษะในการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน"

อย่างไรก็ตาม ในการสอนทักษะการเขียนนั้น ครูผู้สอนจะสามารถจัดกิจกรรม ต่างๆ เพื่อฝึกทักษะการเขียนให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนได้ก็ต่อเมื่อได้ทราบ ว่านักเรียนแต่ละคนมีทักษะในการเขียนมามากหรือน้อยเพียงไร ดังนั้นจึงต้องทดสอบทักษะ ในการเขียนของนักเรียนก่อนที่จะวางโครงการสอนในแต่ละภาคการศึกษาว่าจะจัดกิจกรรม การสอนอย่างไรที่จะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ กำหนดไว้ ซึ่งสุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2523 : 32-33) ได้กล่าว ถึงวิธีการทดสอบทักษะการเขียนไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนคัดลอกข้อความจากหนังสือที่จะสอนเป็นตอนๆ ตอนหนึ่งประมาณ 3-4 บรรทัด โดยครูเลือกตอนที่คิดว่าง่าย และตอนที่คิดว่ายากสำหรับนักเรียนอย่างละตอน จากนั้นให้นักเรียนคัดลอกข้อความด้วยลายมือที่นักเรียนเขียนได้สบาย และผู้อ่านอ่าน ได้สบาย
2. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกเป็นตอนๆ โดยให้เลือกตอนที่ง่าย ค่อนข้างยาก และยาก ถ้ามีเวลาครูอาจบอก 2 วิธี วิธีหนึ่งคือ บอกให้เว้นวรรคตามที่ควรเว้น อีก วิธีหนึ่งคือบอกให้นักเรียนเว้นวรรคเองตามที่เห็นว่าควรเว้น แต่สำหรับนักเรียนทั่วไป ไม่ใช่ให้นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ใช้วิธีการแรกวิธีเดียว อย่างไรก็ตามครูต้องบอก ข้อความที่มีความหมาย ไม่ควรบอกทีละสามคำสี่คำ

3. ให้นักเรียนเติมคำให้ข้อความมีความหมายสมบูรณ์ เช่น เขียนเหตุแล้วให้นักเรียนเติมผลหรือกลับกัน ให้นักเรียนตั้งคำถามโดยครูให้คำตอบไว้ ให้คำถามเหมาะสมกับคำตอบ ให้นักเรียนเติมคำพูดในการสนทนา ให้คนหนึ่งกล่าวแล้วให้นักเรียนเติมข้อความให้เหมาะสมกับคำพูดต่อไป
4. ให้นักเรียนขอความโดยใหม่เอกสารหรือแก่นความจากข้อความสั้นๆ บทหรือข้อความที่ให้อาจ มีความยาวประมาณ 5 บรรทัด ให้นักเรียนเขียนแก่นของควมควยถ้อยคำประมาณ 2-3 ประโยค หรือไม่เกิน 2 บรรทัด
5. ให้นักเรียนเรียบเรียงข้อความเป็นการเรียงความสั้นๆ โดยให้ครูรูปภาพแล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามรูปภาพที่แสดง หรือให้หัวข้อต่างๆให้นักเรียนเขียน

เมื่อได้ทดสอบทักษะการเขียนของนักเรียนแต่ละคนแล้ว ครูผู้สอนก็จะทราบปัญหาและข้อบกพร่องของนักเรียน ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นต่อไป ซึ่งปัญหาและข้อบกพร่องเป็นอุปสรรคต่อการฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนมาก นางนุชทองเนียม (2528 : 1) ได้กล่าวถึงปัญหาที่ทำให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเขียนสรุปได้ว่า

ประการแรกคือ นักเรียนขาดทักษะในการคิด เพราะไม่ได้รับการฝึกฝนให้รู้จักคิดให้แจ่มแจ้งในสิ่งต่างๆ เมื่อไม่สามารถคิดได้แจ่มแจ้ง การพูดหรือการเขียนเพื่อการสื่อสารก็พลอยไม่แจ่มแจ้งไปด้วย ครูจึงต้องฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดและถ่ายทอดความคิดนั้นออกมาเป็นภาษาเขียนได้

ประการที่สองคือ ขาดการฝึกฝน การเขียนต้องมีการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะความชำนาญ

ประการที่สามคือ ครูผู้สอนเคร่งครัดต่อการใช้ภาษามากเกินไป ทำให้นักเรียนไม่อยากเขียน เพราะถูกจำกัดความคิดไม่ให้เป็นตัวของตัวเอง

ประการที่สี่คือ วิธีการสอนของครู ครูส่วนมากยังสอนเรื่องความแบบเก่าโดยการกำหนดเรื่องให้นักเรียนเขียน ซึ่งบางครั้งนักเรียนไม่มีความสนใจหรือไม่มีความถนัดในเรื่องที่ครูกำหนดให้ จึงเป็นการสกัดกั้นความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

จากปัญหาเหล่านี้จะเห็นได้ว่าการเขียน นักเรียนจะต้องนำเอาความรู้ความสามารถหลายๆด้านมาผสมผสานกัน ต้องรู้จักอ่านมาก ฟังมาก และมีความสามารถจดจำได้เป็นอย่างดี รู้จักที่จะลำดับความคิด ความรู้ ให้ต่อเนื่องกัน มีเหตุและมีผลต่อกันซึ่งไม่ใช่เป็น

ของง่าย และสิ่งนี้เองที่ทำให้ให้นักเรียนเบื่อและเกิดความท้อใจว่าการเขียนเป็นสิ่งที่ยาก เพราะฉะนั้นครูภาษาไทยควรค้นหาวิธีการใหม่ๆ มาใช้ในการสอน ซึ่งการส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเขียนนั้นมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือการให้เด็กได้แสดงออก ถ้าได้อาศัยกลวิธีต่างๆ ในการสอนจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสนใจ เกิดแนวคิดต่างๆ ที่จะถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนให้คนอ่านเข้าใจตรงกับที่ตนต้องการ ครูจึงควรคำนึงถึงวิธีการสอน ซึ่งในเรื่องนี้สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2523 : 116-117) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า "เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลครูภาษาไทยจึงควรจะได้จัดกิจกรรมทางภาษาขึ้นนอกเวลาเรียน เพื่อเสริมการเรียนการสอนในชั้นให้ได้ผลดียิ่งขึ้น กิจกรรมที่จัดนี้จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทางภาษาดีขึ้น" แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นปัญหาในการสอนทักษะการเขียนคือนักเรียนไม่สามารถคิดและเขียนออกมาได้ เพราะไม่ทราบว่าจะเขียนเรื่องอะไร ธนรัชฎ์ สิริสวัสดิ์ (2529 : 127) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะทำให้ผู้เขียนสามารถคิดและเขียนออกมาได้ดังนี้

หากยังรู้สึกว่ายากเขียนไม่ได้ อาจจะใช้วิธีตั้งคำถามตนเองก็ได้ เพื่อช่วยให้ความคิดแจ่มชัดขึ้น โดยอาจจะเริ่มต้นคำถามจาก ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม จนกระทั่งเกิดความคิดที่แจ่มชัดในใจ เพราะการตั้งคำถามตนเองจะทำให้ได้ใช้ความคิดในการแสวงหาคำตอบ ซึ่งอาจจะได้คำตอบในทันที หรืออาจจะต้องไปหาข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้คำตอบ ซึ่งจะทำให้เกิดความคิดที่แจ่มชัดในใจพอที่จะเขียนถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นได้ เมื่อเกิดความคิดแล้วก็จะลงมือเขียนตามขั้นตอนที่คิดกล่าวถึงไว้แล้วว่าต้องมีกรวางโครงเรื่อง ลำดับความคิด และเรียบเรียงความคิดนั้นเป็นประโยค เป็นย่อหน้า

เมื่อนักเรียนสามารถแสดงความคิดของตนออกมาโดยการเขียนได้ แม้ในระยะเริ่มแรกจะเพียงเขียนเป็นย่อหน้าก็ตาม ถ้าครูผู้สอนรู้จักใช้วิธีการที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน จะทำให้นักเรียนมีทักษะทางการเขียนที่ดีขึ้น ในการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนนั้น ไพฑูรย์ ธรรมแสง (2519 : 27-37) ได้เสนอแนะวิธีการไว้ดังนี้

1. จัดประสบการณ์ให้มาก โดยจัดให้เหมาะสมกับธรรมชาติ และความต้องการของนักเรียน นักเรียนชั้นมัธยมต้นชอบทดลอง จึงควรส่งเสริมให้มีอิสระ ทดลองทำสิ่งต่างๆ เช่น จัดนิทรรศการ ทำหนังสือพิมพ์ ให้เขยิววิทยากรมาบรรยาย เป็นต้น
2. การจัดให้เด็กทำกิจกรรมต่างๆ ประกอบการเรียนให้มาก เช่น การฝึกพูด เขียน

อ่าน ฟัง ก็ให้ปฏิบัติจริง เช่นพูดอธิบาย อภิปรายจริงๆ เขียนจดหมายติดต่อกับบุคคล หรือหน่วยงานภายนอกจริงๆ อ่านข่าวทางวิทยุ ทางเสียงตามสายในเวลาพักกลางวัน เป็นต้น

3. สอนโดยใช้อุปกรณ์ต่างๆประกอบการสอนให้มาก เช่น ใช้วิทยุ เครื่องบันทึกเสียง ของจริง ของจำลอง รูปภาพ หนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านประกอบต่างๆประกอบการสอน

4. ใช้วิธีสอนหลายๆวิธี เช่น ครูบรรยายบ้าง ให้เด็กค้นคว้าบ้าง ให้เด็กเก่งแนะนำ เด็กอ่อนบ้าง เป็นต้น

นอกจากนี้ในการสอนเขียนนั้น ครูควรจัดกิจกรรมประกอบการสอนสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความคิด และเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน เรื่องที่เขียนควรเป็นเรื่องที่นักเรียนมีความรู้ ครูต้องส่งเสริมให้นักเรียนหาความรู้จากการฟังบรรยาย อภิปราย ปรากฏา และให้นักเรียนแสดงความสามารถของตนเอง โดยอาจให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่อง ที่ตนเองรู้สึกประทับใจ ทั้งนี้ครูควรเน้นให้นักเรียนเขียนหนังสือให้ถูกต้องตามความนิยม และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเขียนอยู่เสมอ โดยทำบทเรียนที่น่าสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิด และรู้จักแสดงออกเป็นภาษาเขียนที่ดี

ผู้วิจัยได้มองเห็นความสำคัญของการสอนทักษะการเขียน และคิดว่าการสอนทักษะการเขียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจนั้น น่าจะมีการจัดกิจกรรมต่างๆเพื่อช่วยลบลบปัญหาในการเรียนการสอน และทำให้การเรียนการสอนน่าสนใจขึ้น ทั้งยังเป็น การช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนอีกทางหนึ่งด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร เพื่อจะได้เป็นแนวทางเสนอแนะวิธีปฏิบัติไปยังครูผู้สอนภาษาไทย อันจะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ และมีประโยชน์ต่อผู้เรียนยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนตามความคิดเห็นของครูภาษาไทย และความคิดเห็นของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน
2. เพื่อนำเสนอโครงการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร เป็นครูภาษาไทย และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530

2. การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียน ในด้านความมุ่งหมาย การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน การประเมินผล ประเภทของกิจกรรมที่จัด ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมแต่ละประเภท ปัญหาและอุปสรรคในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การนำเสนอโครงการ หมายถึง การแสดงแนวทางในการจัดและดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในรูปแบบต่างๆกัน เช่น การแสดงแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนเรียงความ

กิจกรรม หมายถึง การดำเนินการเรียนการสอนที่ครูและนักเรียนจัดขึ้นในเวลาเรียน หรือนอกเวลาเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนที่เกิดจากการเรียนการสอน ตลอดจนการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือประสบการณ์ โดยการเรียบเรียงออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530

ครูภาษาไทย หมายถึง ครูที่สอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530

โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ช่วยให้ผู้รู้จักวิธีการในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ในการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. กระตุ้นให้ครูมองเห็นแนวทางในการนำกิจกรรมต่างๆมาใช้ในการสอนทักษะการเขียน
3. เป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย